

Ważniejsze prace Zakładów Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przemysłu

Zakład Przemysłu Odzieżowego [sekcja we Wrocławiu]

Właściwe i pełne wykorzystanie urządzeń, przy utrzymaniu ich w ciągłym jak najdłuższym okresie w całkowitej zdolności eksploatacyjnej, należy przede wszystkim do ich troskliwej obsługi oraz racjonalnie i w odpowiednim czasie wykonywanych remontów tych urządzeń.

Zakład Przemysłu Odzieżowego, doceniając wagę tego zagadnienia wykonał pracę pt. „ORGANIZACJA GOSPODARSTWA REMONTOWEJ W PRZEMYŚLE ODZIEŻOWYM”.

Praca ta dotyczy przede wszystkim organizacji remontu planowego maszyn szwalniczych, wykonywanego sposobem gospodarczym w ramach stosowania przodującej radzieckiej metody remontów okresowych (system PZR). W pracy omówiono remonty maszyn w zakładzie przemysłu odzieżowego, nastawionym na produkcję masową odzieży ciężkiej i średniej przy założeniu, że dany zakład posiada odpowiednio zorganizowaną, własną bazę remontową, pracującą tak samo, jak każdy oddział produkcyjny fabryki na podstawie planu. Plan operacyjny bazy remontowej powinien być oparty na technicznych normach prac remontowych i produkcji części wymiennych.

Ścisłe powiązanie zagadnienia organizacji remontów maszyn z zagadnieniami kosztów własnych jest to bardzo ważne dlatego, że w fabrykach odzieżowych zwraca się dotychczas uwagę głównie na wskaźniki wykonania harmonogramu remontów i w pewnym stopniu, jakości remontu maszyny. Nie wiele zaś stosunkowo uwagi poświęca się zagadnieniu planowania, ewidencji i analizy kosztów remontów, tego bardzo ważnego wskaźnika racjonalnej gospodarki remontowej.

Praca ta jest oparta głównie na badaniach, dokonanych w typowym zakładzie przemysłu odzieżowego, produkującym masowo odzież ciężką i średnią, na danych Centralnego Zarządu Przemysłu Odzieżowego oraz na literaturze fachowej krajowej i radzieckiej.

Po krótkim wstępie, zapozna-

jającym czytelnika z głównymi zagadnieniami, poruszonymi w pracy, omówiono dotychczasowy stan zagadnienia organizacji remontów w zakładzie przemysłu odzieżowego ze szczególnym uwzględnieniem kosztów własnych remontów (rozdz. I).

Z kolei przyjmując za podstawę właściwą kolejność prac przy wykonywaniu remontów, omówiono zagadnienie planowania remontów i ich kosztów (rozdz. II); opracowanie dokumentacji remontowej (rozdz. III); kalkulację wstępną kosztów remontów maszyn (rozdz. IV); przekazanie maszyn do remontu (rozdz. V); wytyczne dotyczące organizacji wykonawstwa remontu maszyny, ewidencji oraz rozliczenia kosztów (rozdz. VI); odbiór maszyn z remontu (rozdz. VII); opracowanie materiałów dotyczących kosztów remontów maszyn dla kalkulacji wynikowej oraz analizy (rozdz. VIII).

W końcowych dwu rozdziałach omówiono zagadnienia normowania kosztów remontów oraz planowanie ich obniżenia. Rozdział ostatni poświęcony jest omówieniu najważniejszych wskaźników techniczno-ekonomicznych, na które może wpłynąć podana w pracy organizacja remontów. Tam, gdzie możliwe było wymierne określenie efektów, podano odpowiednie liczby, w pozostałych przypadkach ujęto efekty opisowo. W tym rozdziale omówiono między innymi takie wskaźniki jak obniżenie pracochłonności remontów, skrócenie przestoju remontowych, przedłużenie okresu międzyremontowych, przedłużenie żywotności maszyn, zmniejszenie ilości remontów kapitalnych i szereg innych.

W pracy podano szereg tabel, obliczeń, wzorów oraz obszerną literaturę, dotyczącą przedmiotu pracy.

Praca ta może być wykorzystana przez poszczególne zakłady przemysłu odzieżowego dla usprawnienia organizacji remontów oraz jako materiał do szkolenia pracowników działów głównego mechanika. Szereg uwag i wniosków może znaleźć również zastosowanie w innych przemysłach.

Praca ta może być wykorzystana przez poszczególne zakłady przemysłu odzieżowego dla usprawnienia organizacji remontów oraz jako materiał do szkolenia pracowników działów głównego mechanika. Szereg uwag i wniosków może znaleźć również zastosowanie w innych przemysłach.

Praca ta może być wykorzystana przez poszczególne zakłady przemysłu odzieżowego dla usprawnienia organizacji remontów oraz jako materiał do szkolenia pracowników działów głównego mechanika. Szereg uwag i wniosków może znaleźć również zastosowanie w innych przemysłach.

Praca ta może być wykorzystana przez poszczególne zakłady przemysłu odzieżowego dla usprawnienia organizacji remontów oraz jako materiał do szkolenia pracowników działów głównego mechanika. Szereg uwag i wniosków może znaleźć również zastosowanie w innych przemysłach.

Praca ta może być wykorzystana przez poszczególne zakłady przemysłu odzieżowego dla usprawnienia organizacji remontów oraz jako materiał do szkolenia pracowników działów głównego mechanika. Szereg uwag i wniosków może znaleźć również zastosowanie w innych przemysłach.

matów, skreślono — 11, z tego wykonano dotychczas 22 prace, w toku realizacji znajduje się obecnie 78 prac.

Dyskusja w tej części obrad skoncentrowała się nad zagadnieniami wprowadzania prac naukowo-badawczych do produkcji oraz nad formami zakończenia pracy. W dyskusji zabrali głos ob. ob. Auerbach, inż. Zieliński, dr inż. Biegeleisen-Zelazowski, mgr Gajda, inż. Czarny, mgr inż. Kramarz, J. Orłowski oraz inż. Jewiarz.

W pierwszym dniu obrad omówiono również zagadnienie III etapu szkolenia w IEOP, na które w roku przyszłym zostanie poświęcone około 8% funduszu czasu pracy. Wyłoniono komisję, która ma opracować szczegółową tematykę szkolenia.

Przedyskutowano również zagadnienie opracowania redakcyjnego monografii IEOP do końca grudnia 1954 roku i wydania jej do lipca roku 1955.

W następnym dniu obrad dyr. mgr inż. Ilja Epsztejn omawiając projekt planu prac naukowo-badawczych na rok 1955, na tie dyskusji na temat wykonania planu za rok 1954 podkreślił konieczność stałego pogłębiania i rozwijania metod planowania prac. Okazuje się bowiem, że w planowaniu prac istnieją pewne niedociągnięcia, zaciemniające obraz właściwej działalności poszczególnych Zakładów, jak również pomijające niektóre zagadnienia, istotne dla analizy działalności Instytutu jako

całości. W związku z tym należy dążyć do jak najściślej-szego formułowania tematów, szczegółowego i jasnego precyzowania wyników końcowych prac.

Plan prac Instytutu powinien stanowić jednolitą, logicznie powiązaną całość, jakkolwiek w tej całości należy rozróżniać trzy grupy prac jak: (1) plan prac naukowo-badawczych, obejmujący opracowania teoretyczne, koncepcyjne; (2) plan współpracy z przemysłem obejmujący takie zagadnienia, jak wprowadzanie prac naukowo-badawczych bezpośrednio do przemysłu, wykonywanie prac technicznych, usługowych dla przemysłu; (3) plan działalności w zakresie upowszechniania opracowań jak np. publikacje, konferencje, zjazdy itp.

W dyskusji nad projektem planu zabrali głos: ob. ob. mgr Gajda, inż. Zieliński, inż. Jewiarz, inż. Czarny, H. Auerbach, mgr inż. Kramarz oraz J. Orłowski.

Dyr. Epsztejn, podsumowując dyskusję, jeszcze raz podkreślił konieczność szczegółowego przemyślenia metodologii planowania, między innymi również z punktu widzenia powiązania w planie w harmonijną całość poprzednio omówionych trzech grup prac, aby planując w roku przyszłym opracować plan jeszcze precyzyjniej.

W wolnych wnioskach poruszono sprawy weryfikacji pracowników naukowych, wyjazdów zagranicę, studiów zaocznych oraz aspirantów.

(z d)

Prace Instytutu nad upowszechnieniem nowych form księgowości

W dniu 25 listopada 1954 roku w Polskim Towarzystwie Ekonomicznym w Sekcji Rachunkowości (zespół teorii rachunkowości) pracownik naukowy Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przemysłu (Zakład Rachunkowości) Tadeusz Marzantowicz wygłosił referat pt. „Podstawowe założenia dziennikowo-zleceńowej formy księgowości”. Zebraniu przewodniczył prof. dr Jan Dzięgielewski.

Po wstępnym naświetleniu istoty i rozwoju dziennikowo-zleceńowej formy księgowości w ZSR referent przedstawił zasady budowy i funkcjonowania podstawowych rejestrów ewidencyjnych tej formy w zakresie przedsiębiorstwa przemysłowego.

Z kolei wypunktował on istotną cechę formy dziennikowo-zleceńowej polegającą na tym, że dzienniki-zlecenia i rejestry pomocnicze dają możliwość grupowania i systematyzowania zapisów dla bezpośredniego sporządzania sprawozdań. Dalej podkreślono, że dzięki dziennikom-zleceniom, które stanowią samodzielne rejestry ewidencyjne syntetyczne, a dla niektórych kont i analityczne znacznie zmniejsza się pracochłonność i podnosi się jakość danych ewidencyjnych. Dane te są ściśle powiązane z bieżącą kontrolą wykonania planu itp. i stanowią zwarty system wskaźników analizy działalności gospodarczej przedsiębiorstwa.

W końcowej części referatu referent wysunął szereg szczegółowo uzasadnionych wniosków dotyczących możliwości zastosowania i wprowadzenia dziennikowo-zleceńowej formy księgowości w naszym przemysle.

W dyskusji, jaka wywiązała się po referacie poruszono takie zagadnienia jak np. stosowanie tzw. kredytowej zasady zapisu we właściwym dzienniku-zleceniu (ob. Henryk Auerbach) jako istotnej cechy formy dziennikowo-zleceńowej. W odpowiedzi referent wyjaśnił, że zagadnienie kredytowego grupowania obrotów na kontach w celu ich chronologicznego i systematycznego ujęcia w księdze głównej nie określa istoty księgowości dziennikowo-zleceńowej lecz jest jedynie jedną z technicznych funkcji dzienników-zleceń jako miesięcznych not memoriałowych.

Ob. Jan Kujawski zwrócił uwagę na konieczność osobnego i szerszego rozwinięcia zagadnienia powiązania ewidencji operatywnej-technicznej z ewidencją księgową-produkcyjną oraz odzwierciedlenia wyników rozrachunku wewnątrz-zakładowego przy systemie dziennikowo-zleceńowym.

Prof. dr S. Wojciechowski wniósł szereg cennych uwag w zakresie klasyfikacji i budowy poszczególnych rodzajów dzienników-zleceń. W związku z tym referent szczegółowo wyjaśnił w dyskusji budowę tzw. złożonych dzienników-zleceń oraz wykazał wyższość formy dziennikowo-zleceńowej nad rejestrową, porównując zalety jednej i drugiej.

(m)